

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

MOLT SOROLL PER NO RES

de William
Shakespeare

24/11/16
— 01/01/17

Funcions amb
subtitulació
i audiodescripció
26 i 27/11/16

Sala Gran

Durada
2 hores i 35 minuts,
amb entreacte inclòs

#moltsorollpernores
#TNCdetothom

Traducció
Salvador Oliva

Ajudant de direcció
Daniel J. Meyer

REPARTIMENT

ORQUESTRA

Vols saber-ne més?
Escaneja el codi QR
o vés a www.tnc.cat
i hi trobaràs materi-
als complementaris
i altres enllaços
d'interès:

Adaptació
Marc Artigau
i **Queralt, Manu Guix**
i **Àngel Llàcer**

Ajudant
d'escenografia
Sergi Corbera

Don Pedro
Jordi Coll

Don Juan
Albert Triola

Direcció d'orquestra
i piano
Manu Guix
Joaquín Jesús Caro

Músiques
Cole Porter, Irving
Berlin i **I. Herb Brown**

Ajudanta de vestuari
Laura García

Claudio
Josep Palau

Violí
Anna Fernández/
Laia Pujolassos/
Bernat Piqué

Adaptació de les
cançons
Marc Artigau i
Queralt i **Manu Guix**

Assistent
d'il·luminació
Jordi Ramos

Benedicte
David Verdager

Viola
Úrsula Amargós/
Carlota Amargós/
Laura Bosch

Direcció
Àngel Llàcer

Assistent de so
Santi López

Leonata
Màrcia Cisteró

Violoncel
Marçal Ayats/
Edgar Casellas

Direcció musical
Manu Guix

Assistent
de coreografia
Cristina Castellà

Antonio/Betum
Víctor Gómez

Baix
Jordi Franco/
Clodulfo Núñez

Escenografia
Sebastià Brosa

Construcció
d'escenografia
Taller d'escenografia
Jordi Castells,
Pascualin i **equip**
tècnic del TNC

Baltasar/Fra Fran-
cesc/Hug Cívada/Aju-
dant del director
Enric Cambray

Vestuari
Miriam Compte

Realització
de vestuari
Taller de Goretta,
Sastreria Caireta,
DRESS ART, Confec-
cions Joaquim
i **Sospedra Roca**

Borachio
Òscar Muñoz

Guitarra
Jordi Roquer/
David Sánchez

Il·luminació
Albert Faura
i **David Bofarull**

Hero
Aida Oset

Beatrice
Sílvia Abril

Saxo
Oriol Cusó/
Miguel Àngel Royo/
Pere Miró

So
Roc Mateu

Caracterització
Txus González
i **Àngels Salinas**

Agraïments
EMAV – Escola de
Mitjans Audiovisuals,
EÒLIA, Núria García,
Francesc Isern,
Macarena Palacios

Úrsula/Conilleta
Georgia Stewart

Cirereta
Guillem Albà

Trompeta
Jaume Peña/
Ivó Oller

Coreografia
Aixa Guerra

Producció
Teatre Nacional
de Catalunya

Agràs
Jordi Vidal

Trombó
Josep Tutusaus/
David Darío García

Veu
Xavi Duch

Arranjaments
musicals
Bernat Hernández
i **Manu Guix**

Director
Pau Ferran

Marco Ordóñez,
A pie de obra.
Escritos sobre teatro

René Girard,
Shakespeare. Los
fuegos de la envidia

Joaquim Anyó,
«Conclusions»
a Tirant lo Blanch
i Shakespeare: les
fonts de Much Ado
About Nothing

—
Club de lectura
TNC/Biblioteques
públiques de
Catalunya

Text publicat:
Vicens Vives

Àngel Llàcer,
director

La primera directriu que vaig donar a tot l'equip artístic i tècnic el primer dia d'assaig va ser: hem d' enamorar, hem de fer que la gent s' enamori, hem de ser feliços, hem de fer la gent feliç.

I és que *Molt soroll per no res* és això: una obra d' engranatge perfecte per provocar l' alegria de qui la gaudeix i de qui la fa. També per aquest motiu vam triar el Hollywood dels anys cinquanta com a ambient d' aquesta comèdia, perquè va ser una època on tot era possible en virtut de l' entreteniment, el plaer i el riure; una època en la qual la música omplia les vides i les pel·lícules amb l' objectiu d' embellir el dia a dia.

Així, amb aquesta comèdia de William Shakespeare i la música de Cole Porter, entre altres compositors, vull que de nou l' espectador s' embriagui amb el *technicolor*, el daurat i el so metàl·lic i melangiós de les orquestres de jazz i de swing.

La felicitat és contagiosa i generar-la és també una de les funcions primordials del teatre.

Let's do it, let's fall in love!

Si és veritat, l'amor és un atzar.
Tant pot matar disparant fletxes com fent trampes.
Acte III. Escena I.
Molt soroll per no res

Precisament a això ens convida Shakespeare, a fer *Molt soroll per no res*, a deixar-nos endur pels nostres impulsos, a gaudir de la vida, a celebrar el desig, a cantar el plaer. Però amb una mirada més afilada del que podem distingir a primera vista. Allò tan sagrat, aquest poder suprem anomenat amor, és feble i canviant, insegur i ple de trampes. Benedicte i Beatrice, dos espadatxins de les paraules —hàbils i letals—, juren i perjuren que l'amor els és aliè, en saben els seus mals, coneixen pels seus amics que aquell qui és travessat per les fletxes es converteix en un beneit, en un foll sense seny, en algú altre, i en canvi, només necessiten quatre paraules, quatre elogis malintencionats, per caure fulminats i sense senderi als braços de l'amor.

Tan vulnerables som? Tan senzill és enamorar-se? I Claudio? El jove florentí que només veure la puresa d'Hero se sap presoner, i es compadeix per no arribar mai a conquerir-la, la nit abans del seu casament, descobreix per quatre paraules de Borachio, que la noia no és tan pura... I un amor de tanta fortalesa s'esmicola com un castell de cartes. Tan fràgils som? Tan senzill és desenamorar-se?

Molt soroll per no res és una festa, –i com totes les festes és plena d'embolics i de sorpreses. *Molt soroll per no res* és un amor adolescent d'aquells que avui ens faria vergonya, però que a vegades i encara que ho neguem —per què ho hem de negar— l'enyorem en secret. Qui sap, potser el títol amaga la ironia del gran misteri, potser això de l'amor només és molt soroll per no res.

Kenneth MacLeish i Stephen Unwin,
Guia de les obres dramàtiques de Shakespeare.
Barcelona: Alba editorial, 2000. (Traducció TNC)

Avui en dia, sobretot gràcies a Shakespeare, estem acostumats a la mescla de dos estils dramàtics dins d'una mateixa comèdia. Però en el seu moment, *Molt soroll* devia semblar una audàcia experimental, ja que combina dos gèneres en aparença irreconciliables, l'alta comèdia i el melodrama, atorgant a cadascun d'ells el seu llenguatge característic (prosa i vers) i saltant de l'un a l'altre, no només d'una escena a l'altre, sinó també d'un parlament a un altre, o d'una frase a la següent.

La distinció entre vers i prosa és fonamental a la comèdia. Abans de Shakespeare, el drama s'escribia gairebé exclusivament en vers. La prosa es reservava per als textos sagrats, la discussió erudita, el conte popular i les comunicacions tan (literalment) «prosaïques» com els documents legals: semblava impròpia de l'escena. En aquelles parts de *Molt soroll* protagonitzades per Claudio i Hero, Shakespeare utilitza la serietat del vers per caracteritzar tant els amants com els malvats que busquen la seva ruïna. En contrast, utilitza la prosa en personatges tan «ordinaris» com els vigilants i per la confrontació verbal —i això és decisiu— entre Beatrice i Benedicte. La contraposició d'estils i formes lingüístiques articula diferències psicològiques sense explicitar-les. Quan Claudio parla del seu amor en vers, la seva emoció sembla convencional i poc convincent; quan Benedicte explica el seu amor en prosa, no deixa dubtes sobre la fondària i «realitat» dels seus sentiments. L'estil ens dona la clau: el «romanç» (en el sentit medieval i sentimental) ha mort, ¡visca l'amor de veritat!

Entreteixir les trames plantejava alguns problemes tècnics. Shakespeare va posar personatges de les dues històries en l'altra, i en lloc d'explicar dos fets independents, amb localitzacions distintes, presenta dues intrigues que es desenvolupen paulatinament en el mateix marc. Ajuntar les dues històries va permetre-li també cops teatrals tan superbs com el moment en què Benedicte declara el seu amor a Beatrice, li pregunta què ha de fer per demostrar-l'hi, i Beatrice (que

acaba de sentir el que li ha passat a Hero) es queda i ens deixa sense respiració contestant-li que «matí Claudio», una col·lisió gens incoherent entre les dues trames, però també un

moment d'enlluernadora penetració psicològica. Shakespeare va lligar així mateix els arguments amb la seva peculiar alquímia de farsa rústica, fent que fossin Cirereta i els seus vigilants els que descobrissin la traïció de Borachio i traguessin a la llum tota la intriga.

La importància [de *Molt soroll per no res*] dins de la producció de l'autor deriva del fet que qui triomfa és la gent que parla la llengua que tots entenem i considerem pròpia.

La mescla de gèneres no ha agradat a tots els crítics; Shaw, per exemple, va dir de *Molt soroll* que era «un embolic impossible». Però la interacció entre gèneres és vital per a l'efecte de l'obra. La història de Claudio i Hero, tot i ser poc versemblant, és seriosa, està plena de dolor inequívoc i sense ironies, factors que proporcionen un context i un contrast als sentiments que manifesten Beatrice i Benedicte, apuntant a allò d'obscur i obsessiu que es troba sota la frivolitat d'aquests dos. Al mateix temps, l'alegria d'aquesta parella, la seva inconseqüència i el ball de paraules, tot i deixar intacte la força de la trama Hero / Claudio, rebaixen els seus disbarats i fan que sembli menys predestinada al fracàs.

Shakespeare aprofita la fertilitat de l'encreuament entre totes dues accions reflectint sense cessar els mateixos successos o idees des de diferents punts de vista. [...] Hi ha dues parelles d'enamorats, dos malvats, dos vells aristòcrates, dues donzelles, dos cavallers espanyols (un noble, l'altre infame). Fins i tot els vigilants tenen paral·lelismes amb els personatges «principals», els jocs lingüístics de Cirereta reflecteixen les agudeses de Beatrice i Benedicte, Agràs és el mirall d'Antonio, el decrepit germà de Leonato, Cirereta i Agràs donari-

en la rèplica a personatges de «l'acció principal» com Conrado (confabulat amb Borachio) i Úrsula, la donzella d'Hero.

Al llarg de l'obra, Shakespeare utilitza la combinació d'estils per arrodonir uns personatges que d'una altra manera haurien quedat plans. Hero no és la nena innocent i soferida de la història original, sinó que adquireix misteri i discerniment adult davant dels nostres ulls, gràcies sense més als efectes mitigadors i contrastants propis de la comèdia. A mesura que avança l'obra veiem que el personatge de Leonato, com si fos una ceba, va perdent capes, fins que perd la insipidesa del principi i es converteix en un ésser humà complex i compassiu. Borachio passa de les penombres del melodrama al penediment amb ecos de noblesa del darrer acte.

L'abundància de papers menors a *Molt soroll* va ser una altra innovació. L'obra exhibeix una de les glòries de l'art de Shakespeare: l'ús que fa dels personatges menors per crear el context humà, el teló de fons apropiat, de vegades sorprenent, de l'acció principal. Don Juan no és només un brivall melodramàtic; la seva eloqüència (un mirall del ball de paraules dels personatges principals) i el seu adelitament en la pròpia malvolença el dignifiquen. Conrado és un noble en decadència i la seva trajectòria esdevé el revers de la de Borachio, un fanfarró feliç de grimpar al món a través de qualsevol mitjà. Antonio no és un ancià de *commedia dell'arte*, és un lleial germà per a Leonato i un oncle per a Hero.

La seva importància [de *Molt soroll per no res*] dins de la producció de l'autor deriva del fet que qui triomfa és la gent que parla la llengua que tots entenem i considerem pròpia. Representa un paper central en la desmitificació i democratització del llenguatge i dels comportaments que és una part important —tot i que estranyament enaltida— de les fites artístiques de Shakespeare. Pel públic, està viva per la seva mescla de lleugeresa i ecos sentimentals, i perquè els seus personatges i intrigues són captivadors.

ESPECTACLES EN CARTELL
I PROPERES ESTRENES

29/11/16 – 25/12/16

La fortuna de Silvia

Josep Maria de Sagarra
Sala Petita

15/12/16 – 16/12/16

A cor obert (Un viatge coral a l'interior de Descabelladas)

Descabelladas
Sala Tallers

20/12/16

Kalimat (paraules)

Dramatúrgia i direcció d'Helena Tornero
Sala Tallers

11/01/17 – 26/02/17

Cosas que se olvidan fácilmente

Xavier Bobés
Magatzem

19/01/17 – 19/02/17

En la solitud dels camps de cotó

Bernard-Marie Koltès
Sala Petita

CAFETERIA RESTAURANT DEL TNC

Noves tapes i *platillos* per compartir. Per gaudir abans o després de la funció. I també els menús «Express» i «Bon vivant», sense esperes amb reserva prèvia abans de la funció.
Reserves: 933 065 729.

SINGULARIS

Fotos: David Ruano
Disseny: Forma
DL B 23358-2016

Patrocinador

Damm
Fundació

Protectors

Benefactors

Col·laboradors

